

sig det —, er jeg ganske overbevist om, at Resultatet i Realiteten vil blive det, at Fiskerne, naar de skulle begynde 5 Favne der udenfor, overhovedet ikke med noget Haab om Udbytte kunne sætte Ruser derude.

Foruden disse Ændringer til Aalegaardsparagraffen stiller Mindretallet en Række Ændringer til andre Bestemmelser i Lovforslaget, der efter vor Mening i alt for høj Grad vil hemme vort Fiskeri. — I § 11 findes en hel Del af disse indskrænkende Bestemmelser. Der er saaledes en Bestemmelse om, at Vaaddene, naar man vil fiske med Vaad under visse Omstændigheder, maa have en vis Størrelse — en for øvrigt ret ringe Størrelse —, men man har ikke alene sat Maal paa Vaaddene, men ogsaa paa Baadene og de Maskiner, der maa anvendes til at hive Vaaddene ind med. Man har saa gjort en Undtagelse for Vandet ud for Jyllands Vestkyst og sagt, at der maa man nok anvende Fartøjer, der ere større, og Motorer, der ere kraftigere end de, der maa anvendes andre Steder. Nu er imidlertid Forholdet det, at en hel Mængde Fiskere rundt omkring have anskaffet sig Fartøjer, der ere større end de, der efter Forslaget ere tilladte, og Motorer, der ere langt kraftigere end dem, der ere tilladte til Fiskeri i Kattegat og i Østersøen. Det forekommer nu Mindretallet at være aldeles urimeligt at forbyde de paagældende at benytte de Fartøjer, hvoraf de en Gang ere i Besiddelse, til at drive Fiskeri ogsaa paa disse Steder. Derfor stiller man Ændringsforslag om, at foruden Vesterhavet skal tillige Kattegat, Skagerak og Østersøen være undtagne fra de Vande, hvor Fartøjer af denne Størrelse ikke maa bruges. — I § 12 findes der i allerførste Stykke en ny indskrænkende og hemmende Bestemmelse for vort Fiskeri. Der staar nemlig, at i Kattegat er Flyndersnurrevaad forbudt i Tiden fra 1. Juni til 30. September. For Tiden er dette Forbud indskrænket til at gælde fra 1. Juni til 15. August, og mig bekendt er der ikke kommet nogen Klage fra nogen over, at denne Fredningstid for Søterritoriet skulde være for kort. Mindretallet ser derfor ingen Anledning til at forlænge den og stiller et Ændringsforslag om at bibeholde den nuværende Fredningstid, som jeg meget skal anbefale, da der sikkert ingen som helst Grund er til at gaa videre i saa Henseende.

Til § 15 stiller Mindretallet et Ændringsforslag under Nr. 52. Det er væsent-

ligst en Undtagelsesbestemmelse fra de ret strenge Bestemmelser om Maal for visse Arter Fisk. Ved Loven af 1888 fastsatte man for visse Arter Fisk bestemte Maal, og det ret store Maal, uden at tage Hensyn til, om Fiskene paa de forskellige Steder nu ogsaa kunde naa denne Størrelse. Dette førte til, at man, efter at Loven var given, for Øresunds Vedkommende maatte ophæve Maalbestemmelserne for disse Fisk og give Politimestrene langs Kysten Ordre til at se gennem Fingre med, at Undermaalsfisk af disse Arter bleve solgte. Dette har man baade i København og Helsingør haft ikke saa lidt Gavn af, og ogsaa for Kystens, for Fiskernes Vedkommende har denne Sætten Loven til Side haft sin Betydning. Nu vil man paa ny gennemføre Bestemmelser om Maal paa Fisk af disse Arter, som fanges i Øresund. Det skulde jeg i og for sig ikke have noget imod, naar man blot ikke forbød, at Fisk af disse Arter, som ikke holdt det i Loven fastsatte Maal, maatte indføres til Helsingør eller København. Det er imidlertid det, man vil. Det paagældende Stykke i Loven siger nemlig, at denne Undermaalsfisk maa udføres søværts og maa ilandbringes og sælges i de omliggende Landsbyer, men maa ikke indbringes eller sælges hverken til København eller Helsingør. Har nu den Omstændighed, at man ganske administrativt har sat Loven af 1888 til Side paa dette Punkt, bevirket, at der er sket noget galt i de Aar, som ere forløbne siden? Absolut ikke. Det er sikkert ikke hverken i København eller i Helsingør blevet opdaget, at der af Fiskekuttere, der have fisket ude paa Dybet, er ført Undermaalsfisk i Land paa noget af disse Steder og solgt der. Nej, det er Fiskerbefolkningen paa Kysten, som har haft Fordelen deraf, sammen med Arbejderbefolkningen baade i København og Helsingør, idet de derigennem have haft Adgang til at faa billig Fisk af disse Arter, som de ganske sikkert ellers paa Grund af de høje Priser ikke vilde have kunnet faa. Det har altsaa ikke skadet i Aarene siden 1888, at denne Smaafisk er ført til København og Helsingør, og Mindretallet ser derfor ingen Anledning til at gaa ind paa, at det nu for Fremtiden skulde forbydes til lige Skade for Fiskerne langs Øresund og for Befolkningen i Helsingør og København, der paa den Maade har haft et udmærket godt og forholdsvist billigt Næringsmiddel. Vi have stillet Ændringsforslaget under Nr. 52, som gaar